

Zápisník Jarvise, několik dní po poslední pohromě...

Nikdy jsem neviděl takový strašlivý peklo jako to, kerý rozpoutal Xardas a jeho zasraní poskokové. Bylo to....strašný. Jen tak tak, jsme se s chlapama udrželi proti nekonečnejm zástupům skřetů a nemrtvejch grázlů, kerý nevěděli kdy natáhnout brka.

Ale vyhrály sme. Generále Lee, vyhrály sme. Protože si mezi námi stál, chlapy provolávali tvůj jméno i když jsi tu nebyl. Chybí mi Gorn a ostatní chlapy. Pokud k tobě tendle dopis dorazí, pak tě můžu vujistit, že Khorinis furt držíme a ke všemu jsme si dost přilepšili oproti minulým rokům.

Začnu asi úplně vod začátku. Než jsem se před několika dny probral, staral se Cord s Veverkou vo výcvik chlapů. A musím říct, byl bys na ně hrdej generále. Rozrubali vše co potkali, byli čestný a drželi se pořádku tábora. Náš první cíl byl dostat se do města, ale tentokrát sme nato šli mazaně jak meč do skřetí řiti. Fofrově ven a natrvalo krvácející. Chtěli sme se trvale usadit ve městě jako jeden z cechů. No a vosud tomu chtěl abych to zařídil já. Povím ti, mágové vody jsou pořád stejný frajeři jako tehdy. Dokonce se postarali o naše hochy, když nás slátali ti zatracení skřeti. Všeci dojednoho s náma spolupracovali jako za starejch časů v kolonii. A aby to nebylo málo, ta jejich velmistrová byla pěkná štabajzna. Každopádně, nejdřív sme museli bejt něco víc než vobčani, nebo tak něco a potom vše dohodnout s městem.

Mno. Potřebovali jsme prachy. Díky laciný rýžový pálence, že mi nevyžehla z hlavy veškerý tajný místa. Vše se našlo a šlo do našich kapes. A to na nás ti šmejdi z města čuměli. No a tak dál. Tentokrát jsme potkali dokonce i piráty. Ti maňasové byli fajnoví bryndáci ! Uměli pít a stříleli přesnějc než Wolf, když měl v sobě tři unce pálenky ! Hehehehe !

No, když jsme měli prachy, museli jsme přece městu ukázat, zač je toho loket. Můj obouručák, kladiva a sekery chlapců, těžký meče a palcáty, to vše rubalo skřetí hlavy ! Dokonce jsme se několikrát spojili s takovýmma frajerama, kerý si říkali Drakobíjci. Chlapi jak hory, zbroje fešný.

No a vo borcích z bažin ani nemluvně. Stejně jako za starejch časů nám

ty starý vyhulenci dodávali prvotřídní trávu na kouření. Chlapcy byli spokojeni a sakra, jak ta se prodávala...dokud nato nepřišel nějaký šmejd z městský gardy a nenaprášil nás u holohlavejch. Každopádně, udělaly sme s něma dobrý vobchod. Vochranu za kuřivo. A šlo to skvěle. Jejich druid co měl na palici nějaký šutryburgy byl opravdu spoleh. Jen díky jeho magický moci se nám podařilo zjistit vo tobě nějaký informace, který nám dodalo víc elánu, než dny vyseděný před vohněm, kde jsme mohli hulit a chlastat.

Společně s mágama jsme bojovali bok po boku proti nejrůznějším bestiím. Mágové vody nás často najímaly jako ochranku při úkolech vyžadující magický tentononcy, ale díky Adanosovi a naší oceli, vždycky jsme si se vším poradily. A naše bratrství s mágama vody se postupně prohlubovalo. Až jsem nakonec vzal dva hochy, Artora a Cartha a vydal se do Khorinisu zařídit náš cech. Nutno dodat, že vše šlo jak po másle. Borci od žoldáka Ruma, kterej svý hochy furt nazýval „Divize“, byli jako zachranná a opěrná brázda kdekoliv se objevily a zatímco jsem vyjednat s městem a především s požehnáním vrhcní magy vody podmínky, rozbušili pod vedením Corda a Veverky další skřetí lebky. Vydaly se do temnejch tunelů a hergot! Dokonce aj přinesli skalpů jak nasranejch.

Postupem času, kdy jsme dostali erb a pojmenovali náš cech, prostě „Cech žoldáků“, jsme začali nabízet našu pomoc. Byl vo nás velkej zájem a postupně sme vytvořili něco jako pevný žold od městský pokladnice. Za každěj boj, kterej jsme za město vyhráli, jsme dostávali prachy, který šli do společný pokladnice cechu. Vše, co jsme si mohli přát se stalo skutečností. Vytvořili jsme cech! A stali se nejdrsnějšími žoldáky v okolí!

Problémy začali myslím už v den, kdy se objevil ten červenej parchant Pyroman...Pyrokar...Pyrokun...bunda? Kdo ví. Každopádně vobjevil se tu a začal mlít třesky blesky vo tom, jak se nám Rhobar moc pomstí. Ale já vím, že s tím si už generále dávno zatočil.

No, mágové vody nás několikrát pozvaly jako velký hosty na svý mše. Staraly jsme se o bezpečnost mágů vody, protože jak víš, magie je strašná svyně a s ní se vždycky může ledacos posrat. Mágové vody si vedli skvěle. Jako jeden z velitelů žoldáků sem na ně byl moc hrdej, protože pokaždý když si viděl žoldáka a mága vody jak spolupracujou bok po boku,

dmula se má hrudí pýchou. Jo a ti ohniví sráči se vrátili zpět do města....hehehehe, ale jsou vyhozený před dvorkem jako kuřata ! Takže i o tyhle šmejdy zrádný jsme se postarali. Neboj, furt si vzpomínám kolik našich hochů ty svině spálily na uhel...

Problémy začali druhej den. Nejdřív vypukl nějakej zavřivenej mor. Ihned sem poznal že jde o magickej trik černejch. Skřeti vždycky dělali takovýhle zbabělý sračky. Mágové vody se starali o každýho, ale museli sme udělat něco jako kandadénu, nebo co to sakra bylo a zbraněma sme si museli držet nemocný vod těla. Nakonec se vše zmáklo a žoldáci opět okázali svou disciplínu a převahu nad gardou města. Strašný zelenáči. Dojednoho. Neuměli ani pořádně hlídat. Saláti.

Naše vztahy s mágama vody byli již nerozdělitelně spjatý. Opět jsme si mohli říkat bratři a neprohrabávat si kapsy kvůli chybějícím mincím. Několikrát sme navštívily takový zapadlý ruiny a krypty, kde jsme společně drtili těla mrtvejch a nekromantů. Chlapy a ženský v černým, co povolávali zrůdy a nemrtvý. Ovšem naši oceli nedokázali odolat. Co bylo ale divný, bylo to, že se začali objevovat čím dál tím častějc skřeti a jiný špíny. A temný artefakty Lee ! Zasviněný beliárský artefakty a knihy ! V našem městě ! Ale to byla práce pro mágy vody.

Kde sem to zůstal. Jo. S problémama se začali vobjevovat první zrádci. Jako, nemůžu říct, že jím to mám za zlý. Jsou to žoldáci a my vždycky bojujeme za toho, kdo dá víc a u koho to je nejvýhodnější. Odhalil jsem zrádce a na místě je ztrestal. Jenže temný čáry a alchymie ty sráče zachránila, až se nakonec ve večerní bitvě připojily k řadám nepřátel. Bylo jich tolik Lee. Skřeti, nestvůry, nemrtví a...naši chlapani, mezi nima. Toužící po krvi svejch krajanů a bráchů ve zbrani.

Ale to nebylo to nejšilenější ! Našli jsme normálně dračí vejce ! Faktický dračí vejce. Když jsem to poprvý slyšel, první co jsem mágům vody řekl, bylo aby tu zatracenou věc rozmlátily. Draci jsou ještě horší než skřeti. Však to víš. Ale ukázalo se, že ten drak, nebo co to sakra je, může bejt náš spojenec. Drak co pálí a ničí naše nepřátele. Ta představa byla děsivá jak utáhnutý trenky ve větru nad hradbama. Báli jsme se Lee. Tohle nebyl boj za prachy. Tohle byl boj za něco, čemu hodně z nás nevěřilo. Ale mágové vody nás požádali o pomoc a my jsme jim pomohli tak jak to umíme jen my. Ocelí a burácivým smíchem.

Ale pak se to stalo.

Přišel Xardas a jeho ničivej plamen a hromobití ran nepřátel prolomilo naše řady. Garda se rvala, ale jejich nablyštěný pancíře praskaly jako skořápky vajec. Naše těžký meče a sekery s kladivý ničily nepřátelský útoky a rozprašovali útočící skřety na kusy. Já sám jsem dostal příležitost na Xardase zaútočit. Není to už člověk. U mý zlatý mince, zarval jsem tomu parchantovi do břicha svůj meč až po záštitu! A málem jsem propadl jeho omamnému kouzlu! Pamatuješ na tu sračku, co provedli Hagenovi před dlouhou dobou. Měl jsem Xardasovu pracku na chlup před ksichtem! Musel jsem obětovat svůj zatracenej meč abych mu unikl.

Nad hlavama nám létali ohnivé koule a ledová kopí, zatímco pod nimi se jako uragán rvali skřeti a žoldáci, bestie a gardisti, drakobíjci a nemrtví. Každý byl zarytej v každým a válel se po zemi. Dýchal prach, plival krev, zabíjel, kuchal, trhal. Poručil jsem mágyni vody a několika dalším aby vejce vodnesly, ale mágyně vody byla rychlejší a už tím někoho pověřila, zatímco se starala o Xardase. A vyhrála! Ta zatracená ženská to dokázala! A přestože jí pomohl ten ruděoděnej šupák, vím jistě, že to hlavně byla její práce. Vejce jsme udrželi a zvítězili. Kéž bys mohl naše kluky vidět. Corda, Veverku, Ruma, Ardora, Cartha, Pšeňu, Šerasa a vostatní, živý a zdravý stáli mezi gardistama, řvali po jejich boku do nebes a provolávali slávu naší šikovnosti a Adanosový ochranný ruce.

Lee dokázali jsme to. Vytvořili jsme cech a já se stal jeho hlavou. Mezitím se Cord nadále usadil v našem starým táboře, kde furt sídlí většina našich chlapi. Ve městě sídlí jen třetina naší posádky a já, ale stačí to. Máme přístup, máme čest a máme prachy. Všecko se vydařilo. A ani ti nebudu psát vo tý divný hvězdě a magickéjch věcech, co jsme pomáhali mágům vody obstarat. Musíš vědět jen to, že tu jsme, živý a že v tebe věříme.

Generále Lee, mám tušení kde budeš. Tenhle dopis jsem nechal poslat do Nordmaru k nějakýmu z tamních klanů. Přidal jsem vod jednoho sráče tvou kresbu, která se ti aspoň trochu podobá, a chlap kterej by ti tohle

měl donést taky dostane dobrý prachy. Takže se modlím k Adanosovi, abys tenhle dopis dostal. Generále, musíte zvítězit. A my, potom přijdeme a budeme za Vás bojovat.

Jarvis